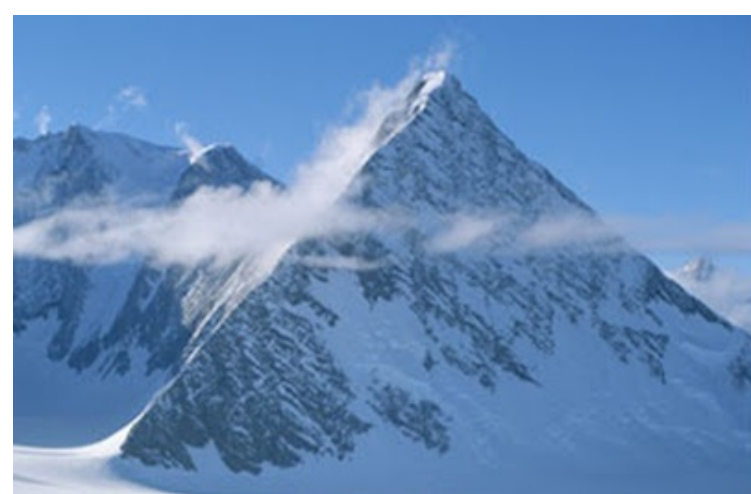

Antarctica misterioasa.

„NASA a lansat acum câteva luni, un program numit Ice Bridge, de mare amploare, care a avut drept scop cercetarea calotei glaciare.

Operațiunea a avut loc în Antarctica și rezultatele au fost excepționale. Sub calota glaciară, la o adâncime de peste doi kilometri, au fost descoperite urme ale unei vechi civilizații. Au fost utilizate aparate de fotografiere cu sisteme sensibile la distanță. Se crede că o civilizație a fost înghițită de gheață.

Această descoperire mărește misterul creat în jurul Antarcticii. Se crede că și în alte zone ale Antarcticii pot exista în calota glaciară probe ale unor civilizații dispărute în condiții misterioase. Istoricul Christopher Adam, profesor la Universitatea Cambridge, face legătura cu harta lui Piri Reis descoperită în anul 1513.

Ceea ce este interesant este faptul că harta prezintă Antarctica fără să fie acoperită de gheață. Profesorul a emis ipoteza că Antarctica nu a fost acoperită cu gheață din totdeauna. Cauza producerii calotei glaciare ar putea fi o inversare a polilor și o variație a axei de rotație a Pământului.

Este o descoperire majoră care ar putea schimba cursul istoriei noastre. Antarctica are o suprafață de 14 milioane kilometri pătrați. 98% din suprafața sa este acoperită cu gheață. Calota are o adâncime medie de 1,6 kilometri. Aristotel susținea că Pământul este susținut de cei doi poli. Astronomul grec Ptolomeu era convins că cele două continente de la poli sunt locuite și au o vegetație abundentă

Prima corabie ajunge în Antarctica în aprilie 1820. Primele cercetări cu privire la acest continent au început după anul 1900. Cercetările s-au efectuat anevoios dat fiind condițiile climaterice și vânturile deosebit de puternice.

Cercetătorii au descoperit sub calota glaciară peste 200 de lacuri cu apă dulce, fapt care ne face să legăm vechile descoperiri cu cea făcută de NASA. După 20 de ani de cercetări, forări în calota glaciară, în zone unde temperatura ajunge la -100 de grade Celsius, specialiștii ruși au descoperit sub calota glaciară, la o adâncime de 4 kilometri, lacul Vostok.

Conținutul de oxigen din apa lacului Vostok este de 50 de ori mai mare ca în apele terestre. Se speră să se

descoperire forme de viață care coroborate cu celelalte descoperiri vor duce la rescrierea istoriei umanității.”[1]

La data de 22 ianuarie 2007, echipamentul bazei militare americane Macor din sud-vestul Antarcticii a înregistrat o activitate neobisnuită pe unul din varfurile muntilor de joasa înaltime, aflat la o departare de aproximativ 20 de kilometri.

Astfel de semnale ciudate se înregistrasera și în anul precedent, indicând o triangulație dubla, speciala: cu muntii Orastiei din România și cu muntele McKinley din Alaska. În niciuna din acele regiuni Serviciul de Contrainformații Militare al SUA nu avea referințe despre activități dubioase, așa ca nimeni nu înțelegea care este semnificația acelor zone.

Surpriza a venit deci în luna ianuarie când cele trei puncte au fost legate la rândul lor prin indicarea unei rezultante în spațiul cosmic, având ca tinta satelitul Europa al lui Jupiter. Atunci, o zonă precisă a calotei ce acoperea acea zonă muntoasă din Antarctica, de lângă baza Macor, se topise în două ore, dând la iveală un dispozitiv tehnologic de o complexitate extraordinară.

Din fotografii se vedea ca obiectivul avea o formă de trunchi de con, cu baza o elipsă; în mod evident, funcționa ca un fel de “baliză cosmică”. Ca dimensiuni, era cam cât o clădire cu trei etaje, iar aproape de varf, cam la două treimi de baza, prezenta un fel de “guler”, ca un evantai amplu, posibil un fel de antenă.

Americanii nu au putut identifica sursa excepțională de energie care a putut topi o masă gigantică de gheață în doar două ore, baliză fiind acoperită cu un strat de 210 metri de gheață, dar în mod evident acea sursă provenea din interiorul dispozitivului.

După topirea gheții, baliză începuse să emită niste semnale luminoase de o intensitate colosală, într-un ritm foarte rapid, asemănător pulsarilor. La 72 de ore după declansare, în dimineața zilei de 24 ianuarie 2007, orice manifestare de acest gen a încetat.

Dispozitivul a continuat totuși să funcționeze emitând energie și păstrând perfect uscat spațiul care-l înconjură. Baliză era luminată și în mod evident exista o anumită activitate interioară, însă emisiile energetice puternice încetasera.

Cercetările au stabilit puține lucruri. Problema cea mai spinoasă era că din primele analize ale codurilor luminoase, era clar că se întâmpla ceva, în directă legătură cu locațiile din România și Alaska.

Chestiunea se complică și mai mult atunci când se analizează rezultanta spre satelitul Europa al lui Jupiter.

Nimeni nu a înțeles care era natura “amenințării”, dar toți au fost de acord că ceva avea să se întâmple. Simetria luminoasă extrem de complicată reprezenta, după calculele savanților, un fel de “numaratoare

inversa”.

Dar explicatiile puteau fi cu totul altele decat cele legate de ideea unei distrugerii in masa, cataclismice. ”Radarul antarctic” a fost un incident planetar, observabil din multe state si care nu poate fi negat, cel putin la nivelul serviciilor secrete. Ramane totusi misterul concluziilor finale la care s-a ajuns.

Descoperirea din Masivul Sureanu din 1994: un munte plin cu filoane foarte lungi si masive de aur pur

In anii '90 a existat un program arheologic vast, in zona muntilor Orastiei, in scopul stabilirii mai precise a identitatii poporului roman in spatiul carpatic, dar si pentru intelegerea mai buna a sistemului de fortificatii si de trai a populatiei din acea vreme. Dupa Revolutia din '89, autoritatile au manifestat o anumita deschidere in acest sens, pana cand a fost obturata de interese ascunse si de interese politice.

In acea vreme, arheologii au depus o activitate destul de intensa si rezultatele au inceput sa apara, multe dintre ele uimitoare. Au fost publicate unele lucrari despre descoperirile facute, dupa care totul a incetat brusc. Ca de obicei, s-a invocat lipsa de fonduri si a conditiilor necesare pentru continuarea sapaturilor. De fapt, atunci a avut loc o descoperire formidabila, considerata secret de stat la cel mai inalt nivel

In plus, descoperirea i-a speriat atat de tare pe oficialii romani, incat au actionat orbeste si au ascuns atat de bine locul, incat nu a mai putut fi gasit ulterior! Nu au fost capabili sa inteleaga ce au vazut la fata locului si cu atat mai putin sa studieze problema. Desi era cea mai importanta descoperire facuta vreodata, capabila sa dea peste cap nu doar aceasta tara, ci chiar echilibrul socio-politic si economic mondial, a fost inchisa cel mai repede si ascunsa atat de bine incat a disparut cu totul.

Fara a se urma protocolul obisnuit in astfel de cazuri, cercetarile initiale s-au rezumat la cateva intrebari si au fost realizate doar de structura locala de Politie. Au venit apoi trei agenti SRI care au contactat repede Bucurestiul, dar reprezentatul trimis a clacat, decizional vorbind. Au fost atat de speriasi, incat au considerat ca, pentru o mai mare siguranta, trebuie sa astupe locul pana la sosirea echipajelor de specialisti.

Au adus imediat o betoniera si au sigilat chiar ei intrarea, asternand pe deasupra un strat de pamant cu vegetatie. Abia au avut timp sa faca niste fotografii; restul dosarului, foarte subtire, il constituie declaratia unui profesor de istorie si lingvistica. Mai mult, masina in care se aflau cei trei ofiteri de securitate a fost implicata intr-un teribil accident, pe drumul de intoarcere la Bucuresti. Au murit toti! Abia a putut fi salvat putinul material de dosar.

Prin urmare, un singur martor a ramas in viata, profesorul Constantin, de la care nu s-a putut afla mare lucru. Parca fusese lovit de dambla; nu vorbea sau vorbea foarte rar, cu lungi intreruperi. Macar avusese prezenta de spirit de a face noua fotografii, agentii de securitate facusera si ei alte patru, dar doua fusesera distruse in accident.

Mai multe cititi pe larg aici -> <http://www.dzr.org.ro/descoperirea-din-masivul-sureanu-muntii-orastiei-din-anul-1994-un-munte-plin-cu-filoane-foarte-lungi-si-masive-de-aur-pur>.

Baliza Cosmica din Antarctica

Sfârșitul anului 2006 m-a găsit într-o dispoziție meditativă, preocupat de textul Pergamentului, de discuțiile cu Shin Li și de farmecul întâlnirilor, ce e drept cam rare, cu Cezar și cu doctorul Xien. La început, această lipsă evidentă de activitate mi s-a părut cam ciudată, dar pentru că ea îmi oferea un răgaz binemeritat pentru a duce la îndeplinire misiunea spirituală cu care fusesem însărcinat, am luat lucrurile așa cum erau. Din octombrie 2006 și până în ianuarie 2007 nu a existat niciun singur incident,

protocoalele s-au desfășurat ireproșabil, iar presiunile politice au fost practic inexistente.

Dar într-adevăr, a fost “liniștea de dinaintea furtunii”. Spre sfârșitul lui ianuarie 2007 lucrurile s-au schimbat brusc. Problema revenea mereu și mereu la munții Orăștiei și la bănuiala americanilor că noi le ascundem ceva. Pe de altă parte, nici ei nu ofereau vreun detaliu în plus, astfel încât toată situația apărea oarecum hilară. Ambele părți se bănuiau reciproc, dar niciuna dintre ele nu știa sigur despre ce este vorba la cealaltă.

În ceea ce mă privește, acest subiect chiar reprezenta un mare semn de întrebare. Nu cunoșteam aproape nimic despre implicarea DZ în munții Orăștiei, dar ceea ce era mai ciudat, Cezar amânase mereu să-mi vorbească despre aceasta. Mă intriga faptul că acest subiect părea foarte special chiar și pentru SRI. În mod normal, îmi imaginam că Marea Descoperire din munții Bucegi ținea capul de afiș ca secret de stat și de colaborare cu americanii.

Realitățile pe care le-am văzut acolo și le-am descris apoi în volumele precedente – este adevărat, doar o parte dintre ele, în conformitate cu limitele care mi-au fost impuse -, precum și implicațiile apărute în relațiile dintre România și SUA, făceau din această realitate un vârf greu de depășit.

La urma urmelor, era vorba despre o tehnologie inimaginabilă până atunci omului, despre o civilizație misterioasă ce refuza să se dezvăluie și despre aflarea unor adevăruri foarte stânjenitoare în legătură cu existența omului pe această planetă. În plus, nu am găsit nimic în arhiva DZ legat de acest subiect și nici Cezar ori generalul Obadea nu menționaseră ceva special până atunci referitor la munții Orăștiei. Singura mențiune fusese aceea că nici partea română nu cunoaște multe despre acest subiect.

Când “bomba” a sosit, eram la fel de neștiutor ca în urmă cu un an. Mă aflam la Baza Alpha și realizam cu echipele tactice un curs pregătitor de evaluare psihologică în situații de risc maxim. Cezar era plecat la București, la o întrunire a șefilor de departamente ai SRI, iar locotenentul Nicoară se afla în Sala Proiecțiilor, însoțind o echipă americană de specialiști din partea Pentagonului. În astfel de situații, Baza era condusă administrativ de alți doi locotenenți, Peris și Matu.

Apelul telefonic l-am primit chiar de la Cezar, în timp ce realizam evaluările psihologice. Mi-a spus foarte concis că trebuie să părăsesc Baza în jumătate de oră și să mă îndrept către aerodromul militar de la T., de unde urma să plec mai departe, fără a-mi preciza unde anume. Mi-a lăsat instrucțiuni precise pentru codul de urgență al Bazei și mi-a spus că mă va lămuri atunci când ne vom întâlni peste câteva ore.

Până aici, nimic foarte neobișnuit, poate doar gradul de alertă pe care el l-a impus în unitatea noastră. Nu aveam nici o informație care să justifice acea acțiune dar ordinul era ordin.

Partea cu adevărat interesantă a fost atunci când, în finalul convorbirii, el m-a rugat să-i aduc în cel mai mare secret și siguranță un dosar aflat în propriul lui birou din Baza Alpha. Era pentru prima dată când îmi dădea codurile-cheie pentru seiful personal și mi-a indicat ce anume să iau de acolo. Era într-adevăr vorba despre un dosar, numai că acesta fusese la rândul lui sigilat într-o cutie transparentă care semăna cu plexiglasul, dar în fapt era din fibră de sticlă.

Avea dimensiunile unui biblioraft, doar că era puțin mai groasă. În mod evident, servea doar ca recipient de foarte mare siguranță pentru o informație strict secretă. Cutia era foarte elegantă, având marginile metalice din ceea ce ulterior am aflat că era titan, precum și un sistem de închidere foarte sofisticat și computerizat, prevăzut cu un cititor al amprentei irisului.

Înăuntrul ei puteam vedea un dosar obișnuit, destul de subțire, pe a cărui copertă scria cu litere mari, negre: CRONOS, iar dedesubt era ștampila cu “strict secret”. Modalitatea de acțiune a lui Cezar fusese

atipică; din câte îl cunoșteam, mi-am dat seama că, dacă proceda în acel mod, atunci lucrurile erau într-adevăr foarte serioase.

Am făcut totul așa cum mi-a cerut; am impus codul de urgență în Bază și am decolat cu elicopterul spre T. Pentru mai multă siguranță, pe lângă pilot l-am cooptat în misiune cu echipament activ și pe locotenentul Matu, care m-a însoțit împreună cu unul dintre agenții Bazei până la aerodromul militar din T.

Zborul a decurs fără incidente, iar la sosire Cezar mă aștepta deja pe pistă. I-am înmănat imediat servieta specială în care se afla cutia cu dosarul.

– Au venit și generalii Obadea și Roddey, mi-a spus el repede. Sunt la București într-o întrunire de urgență la guvern, împreună cu câțiva membri CSAT. Se petrece ceva foarte important; ai informarea aici. Mi-a înmănat un dosar cu coperti roșii, pe care am putut citi MACOR FACILITY – ANTARCTICA. EYES ONLY. În zgomotul de pe aerodrom, Cezar îmi strigă în ureche:

– Generalul Inossanto a cerut cea mai bună echipă tehnică pentru o deplasare în Antarctica. E vorba despre extrasenzorialii RV. Ai fost inclus și tu în această echipă, formată de generalul Roddey. Te îmbarci chiar acum, ai decolarea în câteva minute. Succes!

M-a privit în felul său special, plin de bunătate și înțelegere, și pentru prima dată m-a strâns cu afecțiune la pieptul lui. Deși eram mai în vârstă decât el, totuși am avut senzația minunată a unei ocrotiri părintești, a unei siguranțe care mă va însoți de atunci înainte. I-am mulțumit plin de recunoștință, mi-am luat micul bagaj personal într-o mână și dosarul de informare în cealaltă și am urcat în mașina care aștepta la câțiva metri distanță. Am rulat cu viteză pe aerodrom până în dreptul avionului care era gata de plecare. Era prevăzut doar cu câteva locuri, fiind special amenajat în interior.

Mi-am dat seama de faptul că zborul era diplomatic, pentru că înăuntru am recunoscut câteva oficialități americane și un ofițer britanic, pe care îl întâlnisem la o reuniune de protocol în București. Aproape fiecare era ocupat, citind note informatice sau lucrând pe computer. Mi-am luat locul în primire și, după mai puțin de 10 minute, avionul a decolat.

Soarele apunea la orizont, pe un cer perfect senin și colorat în nuanțe superbe. Gerul de afară accentua puritatea priveliștii, care era pătrunsă de frumusețea liniștită a unei ierni calme și nu foarte bogate în zăpadă. Atmosfera discretă din avion era minunată, serviciul ireproșabil, iar eu m-am lăsat relaxat și mulțumit pe spătarul fotoliului confortabil, permițându-mi câteva minute de reculegere și sinteză.

Doar cu trei ore în urmă îmi desfășuram liniștit activitatea în cadrul Bazei Alpha, iar acum mă găseam deja într-un avion spre SUA, cu o destinație secretă. Transportasem o cutie cu un dosar foarte important, despre care nu aveam însă nici o idee ce ar putea însemna, avusesem acces la codurile de urgență, promisem la rândul meu un dosar informativ al misiunii și fusesem inclus într-o echipă tehnică specială cu o misiune top secret în Antarctica.

Era un cumul de evenimente importante, comprimate într-o perioadă de timp foarte scurtă. Ca și în celelalte momente de vârf ale vieții mele în care am fost confruntat cu situații și condiții excepționale, nu puteam decât să mă bucur din suflet că mi se oferă aceste șanse extraordinare. Mă simțeam sigur pe mine, liniștit interior, stăpân pe ceea ce cunoșteam deja și echilibrat în fluxul evenimentelor care se derulau.

Eram mulțumit de activitatea pe care o realizam în cadrul DZR, de relațiile pe care mi le făcusem, de faptul că îmi dusesem la bun sfârșit misiunea spirituală în ceea ce privește textul Pergamentului și, de asemenea, că putusem să-i întâlnesc pe doctorul Xien și pe Shin Li, a cărei prezență și învățătură spirituală rămăsese de neșters.

Senin și împăcat la gândul că acțiunile mele sunt conforme cu o integrare și o înțelegere superioară, care mă fac să nu greșesc prea mult, am servit cu poftă cina, după care am deschis dosarul informativ. Acesta era individualizat pe numele meu, purta marca de origine a Pentagonului și era semnat în josul paginilor de generalul Roddey, care fusese desemnat conducătorul operațiunii tehnice pentru acea misiune.

Eram informat că destinația finală era un punct situat în apropierea bazei militare americane Macor, în partea de S-V a Antarcticii, unde a apărut un fenomen cosmic ce implică o tehnologie nepământeană. Mi se oferea lista cu membrii echipei, raporturile ierarhice, nivelul de acces informațional – am văzut că acesta era maxim pentru toți cei din echipa în care eram și eu inclus – și încă unele specificații pe care nu am voie să le dezvălui. Pe două pagini era prezentată o scurtă notă informativă despre baza americană Macor, despre activitatea de acolo și despre principalele evenimente care au survenit în ultimele decenii în acea zonă.

Apoi raportul trecea la prezentarea de fond a problemei: pe data de 22 ianuarie 2007 echipamentul tehnic al bazei a înregistrat o activitate neobișnuită pe unul din vârfurile munților de joasă înălțime aflați la o depărtare de aproximativ 20 de kilometri de aceasta. Astfel de “semnale” ciudate se înregistraseră și în anul precedent, indicând o triangulație dublă, specială: cu munții Orăștiei din România și cu muntele McKinley din Alaska.

În niciuna din aceste regiuni Serviciul de Contrainformații Militare al SUA nu avea referințe despre activități dubioase. Mi-am spus că poate așa se explicau presiunile diplomatice de acum ceva timp din partea diplomației americane. Totuși, până aici nu era chiar ceva ieșit din comun, cu excepția misterului că nimeni nu înțelegea care e semnificația reală a acelor zone indicate.

Surpriza a survenit în luna ianuarie, când cele trei puncte au fost legate la rândul lor prin indicarea unei rezultante în spațiul cosmic, având ca țintă satelitul Europa al lui Jupiter. Am parcurs nerăbdător și restul materialului: spunea că o zonă precisă a calotei ce acoperea acea zonă muntoasă din Antarctica, de lângă baza Macor, se topise în două ore, dând la iveală pe unul dintre versanți un dispozitiv tehnologic de o complexitate extraordinară. Erau prezentate patru fotografii, din unghiuri diferite, cu anumite referințe topometrice.

Obiectivul avea o formă de trunchi de con cu baza o elipsă; în mod evident funcționa ca un fel de “baliză cosmică”. Avea dimensiunile aproximative ale unei clădiri cu trei etaje, iar aproape de vârf, cam la două treimi de bază, prezenta un fel de “guler”, ca un evantai amplu, posibil un fel de antenă. În fotografii, această particularitate constructivă apărea ca niște panouri uriașe, foarte luminoase, cu linii de culoare roșie și albă, asemănătoare cu laserele. Existau însă acolo multe alte elemente, pe care nu le-am putut distinge cu claritate din fotografii.

Raportul mai preciza că nu a putut fi identificată sursa excepțională de energie care a putut topi acea masă gigantică de gheață într-un interval de două ore, baliza fiind acoperită cu un strat de 210 metri de gheață, dar în mod evident acea sursă provenea din interiorul dispozitivului. Ultimul element menționat era faptul că, după topirea gheții, baliza începuse să emită niște semnale luminoase de o intensitate colosală, într-un ritm foarte rapid, asemănător pulsarilor.

În dimineața zilei precedente, deci pe 24 ianuarie 2007, la 3 zile de la declanșare, orice manifestare de acest gen încetase. Eram informati totuși că dispozitivul continuă să funcționeze, emițând energie și păstrând spațiul care îl înconjură perfect uscat; baliza era luminată și în mod evident exista o anumită activitate interioară, însă emisiile energetice puternice încetaseră.

Am închis dosarul, rămânând pe gânduri. Mă uimea maniera directă și foarte evidentă în care dispozitivul

“s-a revelat”. Dacă s-a petrecut în acest mod, atunci evident era vorba despre ceva foarte serios și se putea trage concluzia că fenomenul implica nu doar Pământul, ci și sistemul nostru solar.

Partea cea mai interesantă era însă conexiunea cu teritoriul țării noastre. Se părea că această zonă a suscitât un interes foarte mare în trecutul îndepărtat: mai întâi ansamblul extraordinar din munții Bucegi, apoi misterioasa legătură cu munții Orăștiei, despre care eu nu aveam practic niciun fel de date

Totuși ceva se știa, dacă era să fac legătura cu dosarul special pe care i l-am adus lui Cezar. Însuși secretul formidabil sub care era ținut acel dosar, precum și faptul că Cezar nu îmi dăduse niciodată până atunci amănunte despre el, mă puneau serios pe gânduri. Misterul era adâncit de faptul că nici partea română nu deține prea multe informații.

Erau deci numeroase semne de întrebare la care nu aveam deocamdată vreun răspuns. Am hotărât să mă odihnesc puțin, deoarece drumul avea să fie foarte lung. Am făcut, ca de obicei, o escală în Spania, de unde eu m-am îmbarcat în alt avion, de această dată militar. A doua escală a fost la o bază americană secretă din deșertul Mojave, unde am rămas o zi.

Acolo era punctul “de adunare” a celor implicați în această operațiune. Existau două echipe principale: cea tehnică, din care făceam și eu parte, precum și alți doi colegi din selecția finală de la antrenamentul RV, canadianul și unul dintre americani. Am fost de asemenea bucuros să-l întâlnesc din nou pe Aiden, care ni s-a alăturat cu suportul lui tehnic excepțional.

Un geniu în computere, cum era el, se dovedea indispensabil la o asemenea operațiune. Apoi exista o echipă operativă formată din șase oameni, care deținea o tehnologie pe care nu o mai întâlnisem până atunci. Pe doi dintre membrii ei i-am recunoscut de la operațiunile din complexul Bucegi și ne-am salutat reciproc, schimbând câteva cuvinte amabile. Mai era o schemă redusă de personal administrativ, special selectată pentru acea misiune.

Ni s-a ținut o ședință scurtă de informare, în care s-au stabilit parametrii acțiunii, precum și funcția pe care urma să o îndeplinească fiecare dintre noi. Ni s-a spus, de asemenea, că aveam suport secundar mult mărit care trebuia să asigure misiunea pe un perimetru amplu în jurul balizei cosmice. Coordonatorul acțiunii era colonelul Trescott, om cu vastă experiență în “extragerile” de relicve sau obiecte misterioase, realizate sub o perfectă acoperire.

El urma să conducă operațiunea până la întâlnirea cu generalul Roddey, de unde mai apoi trebuia să ne deplasăm în Antarctica. Din această misiune mai făceau parte alți câțiva generali și colonei, printre care și generalul Obadea; șeful Pentagonului, generalul Inossanto, superviza personal întreaga acțiune și urma să sosească direct la baza Macor. M-am bucurat că aveam să-l întâlnesc din nou pe generalul Obadea; în felul acesta mă simțeam mai “acasă” și chiar puteam afla mai multe de la el, având în vedere faptul că era direct implicat ca reprezentant al țării noastre, devenită parte complexă în această misiune.

Echipamentul logistic era impresionant și mărturisesc că nu îmi imaginasem să văd o asemenea tehnologie deținută de pământeni. Totul a fost îmbarcat în două avioane militare gigantice și am decolat a doua zi, făcând o primă escală în Chile, aproape de Santiago. După câteva ore ne-am îndreptat spre capătul Americii de Sud, unde am aterizat la o bază militară americană de pe teritoriul chilian, undeva lângă strâmtoarea Drake.

Aici ne-am întâlnit cu generalul Roddey, care a reorganizat unele puncte ale operațiunii. Era și generalul Obadea, cu care n-am avut totuși ocazia să vorbesc atunci. Am observat că întreg personalul era din ce în ce mai preocupat și interiorizat, pe măsură ce ne apropiam de punctul terminus al acțiunii. Canalele diplomatice și militare erau mereu deschise, deoarece fenomenul fusese în mod evident observat și

înregistrat și de alte puteri, care deveniseră și ele implicate.

În astfel de situații, diplomația americană intră într-un fel de alertă asemănătoare ”codului roșu”, în care este păstrat doar un mic segment pentru operațiunile curente cu celelalte state, restul de resurse fiind concentrat numai asupra problemei respective, care a generat ”codul”. Astfel, percepția generală este aceea că la Washington s-a luat o scurtă ”vacanță”, când în realitate aproape tot staff-ul prezidențial este într-o maximă alertă.

Aceasta se petrece deoarece americanii au pus la punct un fel de ”subsistem”, care le permite în astfel de cazuri să lucreze eficient pe două planuri: cel de suprafață, obișnuit, la vedere; și cel secret, care atunci este precum un adevărat ”furnicar”, deși el apare ca fiind inexistent.

La noi, problema este pusă în alt fel, fiind desigur și o diferență de personalitate nativă. Prin însăși structura lor launtrică, românii sunt mult mai liberi și mai deschiși. Aceasta se reflectă, în cazurile critice, prin faptul că se preferă să se meargă cu ”totul deodată”, adaptând situația în funcție de moment.

Organizarea lasă de dorit, dar se câștigă în spontaneitate și libertate a deciziilor. Personal, agreez această variantă, deoarece oferă un câmp mai larg de acțiune. Chiar dacă la noi apare o mare agitație atunci când lucrurile se precipită, totuși deciziile luate sunt în mare parte corecte. Desigur, există dezavantajul penetrării secretului, dar la urma urmei acesta e un risc care este prezent oriunde.

Pe de altă parte, americanii au stilul subversiv, ascuns, birocratic și destul de rigid. Presupuneam că îmbinarea acestor modalități oarecum diferite de raportare avea să dea rezultate bune și în acest caz din Antarctica, așa cum el a dovedit-o cu prisosință în cazul complexului din Bucegi.

Fiind implicat în operațiune și având o anumită experiență de lucru la DZ și în relațiile româno-americane prin raport la Sala Proiecțiilor, cu acea ocazie am putut remarca o anumită stare de spirit care începuse să răzbată în mediul de conducere militar și politic american. Anumite intuiții în acest sens le-am avut cu mai bine de un an în urmă, iar cu ocazia misiunii prezente mi-am dat seama că ele s-au accentuat și erau corecte. Problema în sine nu constituia un obstacol, dar exprima un anumit

punct de vedere asupra mentalității americane. În principiu, era vorba despre o anumită stare de ”iritare” în cercurile diplomatice americane, cu privire la faptul că astfel de elemente sau evenimente cu o importanță crucială la nivel planetar implică România ca țară relativ mică și fără prea mari pretenții în ”arhitectura mondială”.

Era acea indispoziție creată de buturuga mică, de care însă carul mare trebuie să țină seama, pentru a nu se dezmembra. Probabil diplomația americană ar fi dorit să conducă și să controleze de pe poziții mult mai ferme aceste situații, care implicau ansamblul din Bucegi sau racordul din munții Orăștiei cu baza Macor din Antarctica, dar în mod evident ea nu a întâlnit în cazul României obediența manifestată de alte state din Europa.

Iritarea americanilor mai avea la bază și lipsa înțelegerii fenomenului ca atare: de ce se găsesc astfel de puncte cruciale și se fac descoperiri fenomenale prin raport la importanța lor geopolitică exact în România și nu în alte zone mai ”serioase” și mai ”accesibile” ale globului? Cumva, arogându-și ipostaza de ”părinte” atotputernic ce trebuie ascultat, SUA asociază subconștient această atitudine și dreptului de a deține cele mai importante descoperiri și elemente cruciale de pe glob. După părerea mea, această mentalitate se situează pe o poziție ”cantitativă”, care presupune că cel ”mare” este neapărat și cel ”deștept”

Sigur că, dacă aceste descoperiri ar fi fost făcute pe teritoriul lor sau în zonele aflate sub o directă și

covârșitoare influență, SUA ar fi fost cât se poate de fericite, iar orgoliul lor probabil nu ar mai fi cunoscut limite. Așa, însă, guvernul american trebuia să strângă într-un fel din dinți, având în aceste cazuri doar o influență parțială și de multe ori fragilă, făcând compromisuri, acordând anumite facilități și, în general vorbind, lipsindu-i controlul direct asupra a ceea ce el considera a fi puncte strategice mondiale de cea mai mare importanță.

Așa după cum am spus, problema nu crea disensiuni de raporturi diplomatice, în special pentru că românii sunt foarte toleranți, dar putea totuși să ascută relațiile atunci când se ajungea la anumite divergente. Am atins subiectul în avion, discutând cu generalul Obadea, după ce am decolat și ne-am îndreptat spre Marea Bellinghausen; o parte din echipamentul logistic trebuia preluat de pe două spărgătoare atomice, prezente deja în zonă. Generalul Obadea mi-a creat impresia că știa foarte bine la ce mă refer:

– Eu mă confrunt destul de des cu acest aspect la Pentagon. Șansa mea este că generalul Inossanto îmi este bun prieten. Apoi mi-a spus că situația în Antarctica e de fapt mult mai serioasă decât ne-a fost prezentat nouă în raportul informativ, dar că deocamdată totul este sub control.

– Americanii ar fi dorit să ascundă totul, însă prin natura lui, fenomenul a bulversat toate marile puteri, care l-au observat. Este considerat incident planetar. Chiar acum se pun bazele unei Forțe Internaționale de protecție și intervenție militară, ceea ce complică lucrurile. Asta ar putea naște pretenții de anulare a “limitelor teritoriale” în Antarctica, deși oficial acestea nu există. Dar să vedem ce va fi.

Aterizarea în Antarctica. Pregătirea pentru cercetarea Balizei Cosmice

Am aterizat la baza Macor spre “seară”, ora europeană, și ne-am stabilit acolo. Era foarte frig și viscolea, ceea ce a îngreunat mult operațiunile de descărcare. Datorită condițiilor neprielnice, nici chiar transportoarele foarte puternice nu puteau opera cum trebuie, pentru a aduce restul de echipament de pe cele două vase ancorate la o anumită distanță, astfel încât generalul Roddey a luat decizia să amâne totul pentru a doua zi.

Am avut astfel răgazul necesar să ne liniștim și să ne odihnim după îndelungata călătorie. Mă așteptam ca, față de celelalte baze americane, cea din Antarctica să fie foarte restrictivă, mai ales în ceea ce privește spațiul. M-am înșelat profund; dintr-un anumit punct de vedete, puteam spune chiar că acesta era mai mare decât era necesar în unele zone.

În interior era foarte plăcut, existând chiar și o seră impresionantă. E drept că personalul era destul de redus, însă condițiile de locuit m-au surprins prin facilitățile pe care le puneau la dispoziție. Din câte am înțeles, marea problemă era de ordin psihologic și de aceea exista o înprospătare a efectivului o dată la trei luni, mai des decât în cazul stațiilor meteorologice. Nu am permisiunea să vorbesc despre scopul acestei baze militare americane, dar pot spune că ea a fost implicată într-un incident foarte grav la sfârșitul anilor ‘50.

Am dormit bine, deși afară era zi, iar când ne-am trezit am avut șansa unui cer senin și a unei atmosfere fără vânt. Erau cam -45C afară, așa că toți ne mișcam repede, aranjând cele necesare deplasării la baliza cosmică. O parte din echipament fusese deja transportat acolo, încă de la primele ore ale așa-zisei dimineți.

Am călătorit confortabil cu niște transportoare foarte moderne, și pe la prânz am văzut deja primele semne ale existenței balizei. Peisajul devenea parcă rupt, încastrat în gheața din jur; coasta stâncoasă și aridă a muntelui de mică înălțime era acum golașă și perfect uscată. Vedeam pietrișul, rocile și chiar un fel de nisip foarte uscat, care delimita o zonă circulară în mijlocul căreia, de departe, se înălța acel

dispozitiv misterios.

Vederea lui mi-a creat o emoție profundă, căreia nu-i puteam identifica în mod clar sursa. Probabil faptul că, provenea fi mod cert dintr-o altă lume sau datorită misterului care îl înconjură. Singur, neafectat și chiar semeț în acea zonă, dădea impresia unei redute formidabile, care putea să țină piept oricărui asalt. Eram sensibil la astfel de lucruri și îmi aduceam prea bine aminte de impactul emoțional resimțit cu ocazia explorării Sălii Proiecțiilor.

Într-o anumită măsură, situația se repeta aici, doar că senzația era oarecum diferită. Vedeam acea formă tronconică, având un fel de guler uriaș aproape de vârf, masivă, impunătoare, adânc încastrată în munte și în același timp foarte singuratică, ținând spre spațiul cosmic, ascunsă sub gheață poate de zeci sau chiar sute de mii de ani. Și totuși, dădea impresia că timpul nu o atinsese. Era un fel de măreție, de suveranitate, de independență și de siguranță în modul în care era construită și amplasată în acel loc, care impunea respect și multă atenție.

Priveam la grupările de forțe din ce în ce mai active în jurul ei, la plasarea aparaturii, la trasarea perimetrului și aveam senzația unui fel de asalt, de cucerire a ei. Și totuși, singuratică și impunătoare, baliza cosmică părea că se află cu mult dincolo de preocupările mărunte ce o înconjurau.

La marginea perimetrului delimitat de topirea gheții exista o zonă instabilă, din care ieșeau mereu aburi, iar apa se scurgea la vale, înghețând însă foarte repede după aceea. Topirea gheții se realizase într-o pantă, care ne ușura accesul dinspre vârf. La vale, lucrurile erau chiar mai ușor de abordat, deoarece gheața avea tendința naturală să “curgă”. Era un fenomen ciudat acolo: pe lângă faptul că suprafața pământului era complet uscată, zona limită a perimetrului se afla într-un proces continuu și succesiv de topire și înghețare, trasând astfel un fel de “contur” energetic al zonei.

Nimeni nu știa deocamdată ce anume determina menținerea aceluia fenomen, care în mod evident ne ajuta foarte mult în ceea ce aveam de făcut, dar era clar că provenea din subsol, din zona în care era încrustată baliza. Echipa noastră de RV avea deja montată o mică hală chiar lângă baliză, în partea de sus a ei, la o distanță de circa 50 de metri de aceasta.

Existau și alte astfel de mici construcții pentru celelalte necesități ale misiunii și pentru o parte din cei care urmau să rămână acolo, cu schimbul. Apropiindu-mă de construcția modulară și urcând panta destul de ușoară a muntelui, am putut să văd pentru prima dată, dar și foarte de aproape, acel dispozitiv cosmic.

Impresia de masivitate era foarte puternică, baliza fiind alcătuită dintr-un metal asemănător cu platina, dar care strălucea în ape. Dinspre vârf către bază avea pe toată suprafața sa ceva care putea fi asemănat cu niște nervuri, însă acestea nu erau materiale, ci alcătuite dintr-un fel de lumină asemănătoare cu cea a laserului.

De fapt, toate elementele și detaliile, altele decât corpul masiv și metalic al balizei, erau reprezentări ale acestei lumini foarte speciale, care uneori era fosforescentă, alteori foarte clară, combinând culorile de roșu închis și alb. Cu acea ocazie am observat că “gulerul” dispozitivului nu era în realitate nimic material, ci constituia o incredibil de dens și ordonat aranjată structură luminoasă, aflată într-o continuă și fină mișcare.

În această structură luminoasă foarte complicată se distingeau niște direcții principale, care din când în când erau accentuate într-un anumit ritm. Deja se realizase o primă analiză a acelor semnale, stabilindu-se un cod foarte complicat, ca o “urmă” inițială, de la care se putea începe studierea mai în detaliu.

Toate aceste elemente tehnice nu reprezentau însă un impediment pentru americani. Dacă ar fi fost doar

atât, ele ar fi constituit o descoperire științifică remarcabilă, pe care fără îndoială ar fi urmărit să o înțeleagă în cele mai mici amănunte. Problema care îi pusese însă pe jar era faptul că, din primele analize ale codurilor luminoase, și-au dat seama că urma să se întâmple ceva, în directă legătură cu locațiile din România și Alaska.

Chestiunea se complica și mai mult atunci când se analiza rezultanta spre satelitul Europa al planetei Jupiter. Nimeni nu putea să înțeleagă deocamdată care ar fi fost natura “amenințării”, dar toți erau de acord că ceva, totuși, avea să se întâmple.

La una dintre analizele informale scurte, care ni se făceau pentru a se putea actualiza datele echipelor în lucru, a fost prezentată dovada calculului că simetria luminoasă extrem de complicată reprezintă un fel de “numărătoare inversă”.

Am apreciat totuși luciditatea echipei de savanți: deși această variantă era ușor de acceptat, putând să determine reacții dintre cele mai diverse cu consecințe imprevizibile la nivel planetar, totuși situația a fost analizată și din perspectiva unei alte “logici”.

Existau astfel multiple obiective ale pulsului luminos informațional, altele decât neapărat cel legat de ideea unei distrugerii în masă, cataclismice. Echipa de analiză a prezentat faptul că această posibilitate, a distrugerii, nu se încadra totuși profilului după care s-au desfășurat până atunci evenimentele.

Dificultatea prezentării unei astfel de situații este că nu am permisiunea să vorbesc aproape despre nimic din ceea ce s-a petrecut acolo. Chiar și puținele mențiuni pe care le-am făcut aici se datorează faptului că problema a constituit totuși un incident planetar, observabil de multe alte state și, prin urmare, el nu mai poate fi negat, cel puțin la nivelul serviciilor secrete.

Relatarea mea este deci mai mult informativă, la modul general, pentru că “barierele de securitate” nu îmi permit absolut deloc prezentarea, nici măcar aluzivă, a ceea ce s-a constatat acolo și a concluziilor finale la care s-a ajuns. Fiind vorba despre o implicare internațională și despre niște înțelegeri interstatale la nivel militar secret, nu pot dezvălui practic nimic din acele aspecte, cu atât mai mult cu cât am făcut personal parte din “prima linie a frontului”, în chiar primele zile ale incidentului.

Într-un alt mod se pune însă problema atunci când mă refer la anumite descoperiri de pe teritoriul țării noastre. Deși condițiile rămân aproape aceleași, totuși există o marjă semnificativă de mai mare libertate, cel puțin pentru faptul că ne aflăm “în curtea noastră”. În volumele anterioare am exploatat acest mic avantaj, atât cât mi-a fost permis.

A treia zi după sosirea noastră la baza Macor a venit și generalul Inossanto, care a primit raportul primelor concluzii și a analizat personal situația la fața locului. A existat apoi o întrunire secretă doar a șefilor militari, la care a luat parte și generalul Obadea. Avantajul lucrului în astfel de locații îndepărtate era acela că, din punct de vedere politic, presiunea diplomatică manifesta o anumită întârziere, lăsând astfel nervii puțin mai relaxați. Totuși, în acest caz lucrurile au fost mai complicate, deoarece erau mai multe state care reclamau diverse intervenții.

Americanii interesați de ce se ascunde sub Masivul Sureanu

“Seara” obișnuiam să discut cu generalul Obadea despre elementele descoperite și bineînțeles că subiectul munților Orăștiei a fost atins în mod repetat, deoarece era direct implicat în ceea ce făceam noi acolo. Generalul știa deja că zona respectivă “rezista” într-un mod neașteptat sondărilor prin RV ceea ce îi indispucea destul de mult și pe americani.

Totuși, el a preferat să nu vorbească despre aceasta. Era un om direct, de acțiune, care prefera fapta în locul vorbeii. Nu se simțea comod în discuțiile lungi și avea tendința să încheie repede și brusc, fără detalii. De aceea nu am reușit să aflu prea multe de la el, în mare parte și datorită faptului că nici el nu avea informațiile necesare. Era pentru a doua oară când auzeam despre acest lucru, dar consideram că așa ceva nu este posibil.

– Dar totuși e perfect adevărat, m-a asigurat generalul într-o seară, în care era ceva mai bine dispus. Crede-mă că nici mie nu-mi place deloc situația, care a dat naștere la foarte mari probleme. Este singurul caz în care Departamentul nostru nu a reușit să stăpânească situația și asta nu din neglijența lui, ci pentru că a existat o succesiune de elemente care a condus inevitabil spre aceasta. Când noi am aflat ce se petrece acolo

și am dorit să facem ceva, era deja prea târziu. Asta nu ar fi fost o problemă, dacă informația ar fi fost mai bogată și s-ar fi găsit în arhive. Culmea este că, printr-un concurs incredibil de împrejurări, această informație esențială s-a pierdut, astfel că acum nu mai există decât elemente secundare în legătură cu ea, care nu ne sunt de prea mare folos. Americanii nu au putut să conceapă așa ceva și din această cauză am fost suspectați că mințim. În realitate, nu este decât purul adevăr.

Am aflat atunci de la generalul Obadea că, prin 1994, s-au deschis mai multe situri arheologice în zona munților Orăștiei, pentru a se înțelege mai bine structura de organizare militară și administrativă a activității vechilor daci în acele zone. Ideea părea să fie promițătoare, întrucât săpăturile scosese la iveală relicve ale unei vieți mult mai complexe decât se bănuia până atunci.

La sfârșitul unei zile, într-un astfel de sit arheologic s-a petrecut un eveniment care a “înghețat” serviciile noastre secrete: unul dintre muncitori a alunecat din greșeală într-o încăpere subterană și apoi, din aproape în aproape, s-a ajuns la un ansamblu aflat la o adâncime mult mai mare. Ce s-a găsit acolo a fost de ajuns să bulverseze în cel mai înalt grad conducerea țării, reunită de urgență într-o ședință a CSAT. A urmat imediat o anchetă a SRI și o investigare la fața locului.

– Dar vei afla toate acestea de la Cezar, mi-a spus generalul. Pe atunci l-am însărcinat să studieze amănunțit problema, chiar dacă într-un fel am pierdut “cheia” ei. O să-ți explice în detaliu, pentru că s-a ocupat de acest caz timp de câțiva ani de zile.

Atenția serviciilor noastre secrete a fost atrasă nu doar de faptul că locația reprezintă un punct strategic esențial al țării, ci și pentru că descoperirea făcută explică foarte mult despre poporul nostru. În relațiile pe care le avem cu maghiarii, mai ales, acest element clarifică totul. Și, mai pe urmă, nu doar cu ei.

Era pentru prima oară când îl auzeam pe general vorbind despre așa ceva. La început, esența problemei dintre români și unguri nu a constituit atât o pretenție teritorială, cât un demers ideologic asupra originilor celor două popoare. Apoi a existat o perioadă când a precumpănit demersul teritorial.

Acum, din nou, există o tendință către lămurirea problemei pe baze istorice. În oricare dintre aceste etape care s-au derulat pe mai multe zeci de ani, relațiile dintre serviciile secrete ale celor două țări au fost foarte tensionate, având consecințe directe asupra maselor de oameni manipulate astfel de Contrainformații. Am rămas în Antarctica timp de trei săptămâni, lucrând aproape non-stop la rezolvarea situației de acolo. Eforturile depuse de noi au fost intense, dar ele aproape nu au schimbat cu nimic situația existentă.

Deși nu pot intra în detalii, voi menționa totuși că una dintre discuțiile de lucru a implicat zona polului sud magnetic al planetei, unde au apărut noi elemente uimitoare. Paradoxal, ceea ce se credea că va escalada un eventual conflict între state, a reușit de fapt să tempereze aproape imediat apele. A existat o

influență atât de benefică în acest sens, încât soluția a fost găsită imediat și toată lumea a părut mulțumită.

Sigur, rămânea problema nerezolvată a balizei cosmice și mai ales interferența ei cu satelitul Europa al planetei Jupiter, dar analizele ulterioare foarte sofisticate au arătat că nu era vorba în realitate de o amenințare, ci mai curând de o actualizare a unei condiții de structură internă a balizei, care până atunci fusese potențială. Până la plecarea mea nu s-a putut stabili nici cauza acelei actualizări și nici natura ei.

La întoarcere s-a solicitat prezența mea în grupul RV de la Maryland, pentru o etapă superioară în studiul și antrenamentul acestei capacități. Am rămas acolo până la sfârșitul lui aprilie 2007, desfășurându-mi tehnica și totodată intrând în relații valoroase de prietenie cu unii ofițeri americani. Am revenit în țară după o scurtă escală în Germania și în luna mai mă aflam din nou la Bază, luându-mi în primire atribuțiile.

Între timp, Cezar reușise să stabilizeze lucrurile în activitatea Departamentului, se dovedise un bun mediator între interesele acestuia și guvern și, cu ajutorul generalului Obadea, întărise relația de cooperare cu americanii, care în urma incidentului din Antarctica se șubrezișe destul de mult.

Într-una din acele seri liniștite și splendide de mai, după foarte mult timp am avut din nou ocazia să mă plimb cu Cezar prin împrejurimile Bazei. Profitasem de un respiro în activitatea acestuia și l-am invitat să facem acea plimbare relaxantă, amintindu-i că uneori avea și el nevoie de așa ceva. A zâmbit, știind că în felul acesta doream să aflu unele lucruri de la el. Ca să-mi scutească cheltuiala de energie, a spus amuzat:

– Generalul mi-a adus la cunoștință faptul că ați discutat despre ce s-a petrecut în munții Orăștiei. Foarte bine. Oricum, ai fost implicat direct în această problemă prin incidentul din Antarctica, astfel că acum e normal să cunoști despre ce este vorba. Dar, așa după cum știi deja, nici măcar noi nu avem prea multe informații în acest sens.

I-am relatat pe scurt discuția cu generalul și l-am rugat să-mi prezinte problema în detaliu, pentru a-mi face o idee clară asupra ei. Obadea nu avea predispoziție pentru povestit și, oricum, Cezar era cel care cunoștea toate detaliile. Personal, simțeam că acel dosar mă atrage în mod deosebit, atât prin misterul lui de nepătruns, cât și prin faptul că subiectul în sine fusese ocolit de atâtea ori până atunci. Chiar și pentru DZ constituia o categorie cu totul specială.

– Este singurul dosar în această situație. De fapt, povestea e cu mult mai complicată. Acela a fost începutul unei relatări care m-a uluit și m-a făcut să dobândesc o cu totul altă viziune asupra neamului nostru românesc. Cunoșteam deja câteva elemente despre trecutul lui din Sala Proiecțiilor, dar ceea ce am aflat în acea seară de la Cezar, m-a înfiorat și m-a făcut să devin mult mai responsabil și mai receptiv față de originile și istoria poporului nostru. Abia atunci am putut înțelege la justa ei valoare lupta înverșunată care se dă împotriva acestui neam și motivele oculte care o determină.